

Freken Balle matab siis töid oma murefoorma oma südamesse ja jutustab ainult oma võderastele talle tehtud ülekokut, misjuures ta ise palavaid piisaraid valab...

Jõulu laupäew... Freken Balle läheb surnuaiale, frants läes, mida ta hauale tahab viia ja näeb korraga „petist”, kes enesel eue valitu on julgenud teha lasta. „Önnestujust” päävest peale ei olnud ta teda enam näinud. Ta oli siis ruttu ühe habemeajaja juurde siisse joostnud, — teades, et wanapiiga talle sinna järele ei tule.

Esimene Jõulu pühade... Nõvästi helisewad kirikukellad... Terves linnas walitsem pühade liitumine. Kabel on kuuste ja lilledega äraehitud ja inimesed tulewad surnuaiale oma armjamate haudadele lillesi annetama ja palvetama... Kirikukellad helisewad nõvästi pühakult.

Freken Balle ei näe ega kuule midagi. Ta kuuleb ainult kuidas lumit ja jalgade all trubiseb ja näeb ainult „petise” uut palitut toreda linnunahast kraega.

Ainult lättemaitsme himu poleb ta sees — ta viibab oma frantsid läest maha ja jooskeb leppi ülestöstes ta järele.

Ta lõob tee peal ettepuutuvad kuusid kõige küünslatega ümber, trambib roosid, tulpanid haudade peal maha ja sihutab talle järele, üle hauaküngaste ja üle kõige, mis ette juhtub. Ja siis ta siis talle järele jõuab, siis jooskevad sõimusõnad üks teisest vägewam üle ta huulte, — nagu poleb laawa Bejutist välja purtskab.

Waene „petis” pistab ümbervaatamata põgenema, nagu põder, keda soerad taga ajavad ja tarjub, mis vähegi jõuab: „Sa oled kurat — päris tösine kurat!”

Aga wanapiiga saab alati „petise” varsti lätte, kuni juurderuttanud inimesed waeje petuse ta flünte wahelt päästavad.

Siis alles läheb Freken Balle rahulikult lõrvale, kogab oma frantsid ülesse ja seab oma hauda korda, mispeale ta ruttu kudu töttab. Oma toas istub ta siis wedruleentoolile ja siigutab end faua, faua, tasa, tasa, — ise mõtlevalt oma ette waadates...

Varsti peale selle sureb „kuriategija”... Qui ta testament avati, siis selgus, et ta sel tähtsal pääwel, esimesel jõulupühal tell 9 hommikut oma testamendi ümber oli teinud ja töid oma wara Freken Ballele pärandas, sellest muidugi ta oja oma lastele...

Kas ei ole see mitte armastus?

Tartus, Raubahoowis nr. 26.

G. Günther'i
enne Martin Bödler'i

wärwi pood

Tallinnas ja Wiljandis,
Tartus, Raubahoowis N° 6,

müüb tingimata kõige odavama hinnaga töölingu hääb lõnga ja kanga wärwisisid, seebikiwi, willa kraas-siind ja kuusaid Steiermarki terase wifikatid. Maal-dri wärwisisid kuivalt ja aururammuga õliga õerutud. Wärnitshad, lakk, liimi ja pintsliisid. Seina- ja katusepappi wabrisu hinnaga.

Tartus, Raubahoowis nr. 26.

Ilma hinnata!

Kas teie põete Rheumatismust?

Mina leidsin sihe täitja lahjuta rohu Rheumatismuuse arstimillets ja, et tööli auuustatud lehe lugejaid sellega tutvustada, saadan heameeltega igale soovijale ilma mingi mässutu sihe proovi, ühes vildidega launistatud raamatufeljeega, wenc, jasse ehk poola feeles, milles Rheumatismus omas mitmejuuges olekus kirjeldatud on. Kirjawahetus wöib ta eesti ja lätti feeles olla. See on üks wäga mõnus rohi, mille abil paigud targud ja leppid nurka on heitnud. Adress: poisslaart 4 sop. margiga:

M. G. Trajter, 245 Bangor House,
Shoe Lane, London, England.

Lähendus: Peals Teie ehk edaspidi veel jedatohutu tarvitamata, siis wöite teda arstidel, ehk lohilust apteegist jaada.

Seda ja teist.

Uue faju. Kord leidis Peeter Suur oma näljahamba Valafirewi magamast ja vihastas.

„Sa sunnis magad hirmus palju, see on su terviisele fajuslik!”

„Just sellel vastu: uni on mulle terviise ja fajuslik!” wästas näljahammas.

„Misparast?” füüs feiser.

„Terviise sellepäras, et ta jõudu lõwendab, fajulik sellepäras, et unes inimene issa wähem pattu teeb tui ilmsi.